Yıl: 2014-2015
Sayı: 1

ATÖLYE

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

BİR DÂHİNİN ARDINDAN

Dünyada her yüzyılda bir dahi değişir. Yirminci yüzyılın dâhisi bizim milletimizin Ulu Önderi Mustafa Kemal Atatürk'tür. Atatürk milletimiz için çok önemli zaferler kazanmış şanlı bir komutan, devrimleriyle Türkiye Cumhuriyetini bize miras bırakan yüce bir devlet adamıdır.

Bugün mutlu ve huzurlu yaşamamızın en büyük nedeni Mustafa Kemal Atatürk'tür. Atatürk, şu anda aramızda olsa bıraktığı emanete sahip çıkan Cumhuriyet neferlerini görerek mücadelesinin boşa gitmediğini fark edip bizlerle gurur duyacaktır.

Çağımızda şartlar sürekli ve hızlı bir değişim içindedir. Ulu önderimizin "Gençliğe Hitabesinde belirttiği gibi hem yurt içinde hem de yurt dışında birçok düşmanımız vardır. Bu düşmanlar birliğimizi, varlığımızı, huzurumuzu bozmak isteyerek hain planlarını her an uygulamaktadır. Bizlere düşen, Ata'mızın fikirlerini, devrimlerini anlamak, onları bir yaşam tarzı hâline getirmektir. Atatürk gibi çalışkan, cesur ileri görüşlü bir vatandaş olarak düşmanların karşısında dimdik durmalıyız. Ancak bu şekilde kuvvetli bir ülke, yarınlara kalabilen bir toplum olabiliriz.

Atatürk gibi bir önderin yeniden toplumumuza gelmesi belki mümkün olmayacaktır. Ancak onun fikirleri, ilkeleri, devrimleri bize her zaman yol gösterecek ve en zor durumlarda bizim için bir meşale olacaktır. 10 Kasım milletimiz için büyük bir kayıptır, ancak bizler Ulu Önder'in izinden giderek onun inkılap ve ilkelerine sahip çıkmalıyız.

Osman Enes YÜCEL

SİZİN SEÇİMİNİZ

Yaşlı bir marangozun emeklilik zamanı gelmişti. Patronuna artık işten ayrılmak ve eşiyle, çocuklarıyla daha özgür, mutlu bir yaşam sürmek istediğinden bahsetti. İş yerini ve arkadaşlarını tabiî ki özleyecekti ancak emekli olmayı da çok istiyordu. Patron iyi işçisinin ayrılacak olmasına üzüldü. Ondan, kendine bir iyilik olarak, son bir ev daha yapmasını istedi. Marangoz kabul etti ve işe girişti. Ne var ki bu son iş onun için oldukça sıkıntılıydı, çünkü işi yapmaya çok gönlü yoktu.

Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzemeler kullandı. Kendini adadığı bu mesleği bu şekilde bitirmek ne talihsizlikti. İşini bitirdiğinde, patron evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzattı. "Bu ev senin!" dedi ve ekledi, "Sana benden hediye!" marangoz şoka girdi. Ne kadar utanmıştı. Keşke yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi. O zaman evi böyle yapar mıydı? Bizim için de bu böyledir. Günden güne kendi hayatımızı kurarız. Çoğu zaman yaptığımız işe elimizden gelenin daha azını koyarız, sonra da yaptığımız hatanın farkına varırız, ancak çok geçtir.

Eğer tekrar yapabilsek, farklı yaparız. Ne var ki geriye dönemeyiz. Marangoz bizleriz. Her gün bir çivi çakar bir tahta koyar ya da bir duvar dikeriz. Bugün yaptığımız davranışlar ve seçimlerimiz yarın yaşayacağımız evi kurar, öyleyse evi kurabileceğimiz en iyi şekilde kuralım…

Fatma ÇEMEN

AŞK USANIR

Özlemek ölmenin yarısı. Özlemek güzel, beklemek zor. Geç kalınmış acılarımız kaybettiğimiz gözyaşlarımız var. Haddinden fazla ağlama demişti üstat, ağlama ki gelecek acılara gözyaşların kalsın. Tanımak lazım insanı tanıyıp da konuşmak lazım, kimse bir insanı tanımadan o insanın içindeki yarayı, özlemi anlayamaz. Daha çıkmadı ortaya insanın acısını, özlemini, derdini, kederini çalabilen profesyonel bir hırsız. Büyük iş özlemek, yanmak ve bitmek. İyileşmek bilmeyen bir yarayı, kabuk bağlamayan bir yarayı yolup yolup tekrardan katmak acı verir insana. Özlemek için sevmişiz biz, kavuşmak ne haddimize? Sonu gelmeyen özlemler, istenilmeyen sevdalar, kabuk bağlamayan yarlar... Geceler kadar siyah ve karanlık özlemek. Sonu yok, ucu yok, bucağı yok. Yolun solunda ne var ne yok bilmiyorum. Gülemediğimiz acılar, gülüp geçemediğimiz sorunlar gün gelir elbette bize güler! İnsan yalnız kalmamalı; sevmeli, sevilmeli. Beklememeli bekletilmemeli. Gülünce unutulan yaralar var sevdalar var. Bir gülüşüyle cenneti bahşeden insanlar var, anneler ve babalar var. Kimi güler, kimi gülmez; kimi güldürür, kimi güldürmez, insanların fikrine akıl ermez. Ayrılık kötü, karşılıksız sevmek ondan daha da kötü. Ve son bir şey daha "aşk da usanır" insan özletir mi kendini böyle, bekletir mi koyu bir bilinmezliğe?

Ceren BEŞER

BİZ VE AİLELERİMİZ

Çok garip bir milletiz. Her zaman küçük olanları ezeriz. Büyük balık küçük balığı yer misali. Annelerimiz veya babalarımız birbiri ile kavga ederler bizlere bağırırlar, kitap oku derler kendileri okumazlar. Bütün evdeki tabak çanakları kırsalar nazar varmış derler, biz bir tane kırsak demediklerini bırakmazlar, En çok da sevmediğimiz şey bizlere ders çalış derler, odaya gönderirler kendileri içeride son ses televizyon izlerler, çay demlerler bir de yanına bisküvi getirirler sohbet ederler. Biz de anca içeride sinirden çatlarız arada filmler reklama girerse bir de bizim odada olduğumuzu unutmamışlarsa odaya gelirler ne yaptığımıza bakarlar orası da çok gariptir. Masada bir tane kitap olması yeterli masaya bakarlar kitap var ise aferin biz senin iyi yerlere gelmeni istiyoruz derler ve çıkarlar. Hiç "Ne yaptın, neye çalıştın?" diye sormazlar kitabını masada açık bıraktıysan bir de sınav notların kötü değil ise onların gözünde çalışkansındır. Onlar için bu yeterlidir. Hiçbir çocuk ailesi ile özel şeyler konuşamaz şahsen hayatımda hiç bir zaman ailenin çocukları hakkında özel şeyleri bildiklerini görmedim. Bizim ailelerimiz her zaman baskıcı olmuştur, bunu ailelerimiz de kendi ailelerinden görmüş, şimdi de aynı baskıyı bizim üzerimizde kuruyorlar. Genelde onlar da çocukluklarında ben çocuklarıma böyle davranmayacağım derler ama anne baba olunca dediklerini unutuyorlar maalesef. Kısacası çok baskıcı bir aile tipimiz var. Bizi koruduklarını, bize önem verdiklerini ve bizim zarar görmemizi istemediklerini söylüyorlar ama maalesef bunu abartarak bizi çok sıkıyorlar. Ama her şeyin kötü tarafı var ise iyi tarafı da vardır. Biraz da bardağın dolu tarafından bakalım. Ailelerimiz bizlere her şeyden daha çok değer verir. Bizim kendilerine emanet verildiğimizi bilirler ve bu kutsal emanete her şeyden daha çok değer verirler. Kendileri giymezler bize giydirirler, kendileri yemezler bize yedirirler. Bizim mutlu olmamız için ellerinden geleni değil ellerinden gelenin fazlasını yaparlar. Dediğim gibi "her bardağın bir dolu tarafı vardır birde boş tarafı."

Enes YILDIRIM

PARLAYAN GÜNEŞ

Öğretmen, hayatım boyunca her duyduğumda beni yürekten titreten kelime… Daha okula başlamadığım zamanlarda okuldan ağabeyime koşup öğretmenini anlattırırdım ona. Öğretmen benim için aydınlığa giden bir yoldu. Okula gidip ondan bir şeyler öğrenmek, orada seni ısıtan birisinin olduğunu bilmek kadar güzel bir şey yoktu.

Hani ilkokulda okumayı öğrendiğimizde tam göğsümü-zün üzerine kırmızı kurdeleyi takar ya öğretme-nimiz, işte o zaman kocaman bir dağın arkasından güneş doğar.

Umut ÜNAL

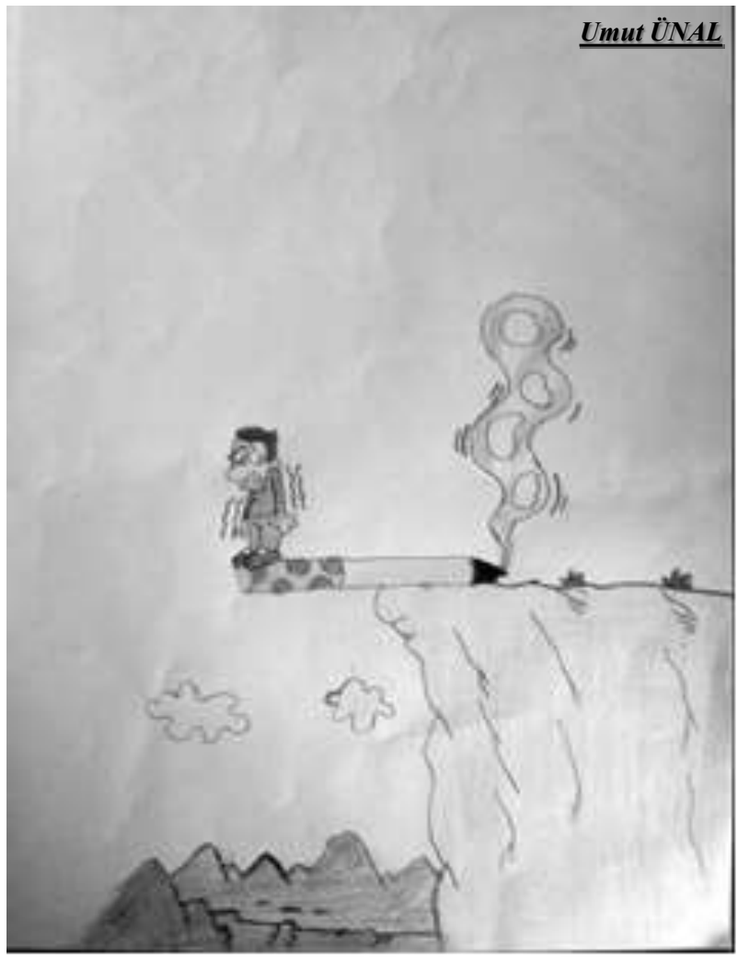

Benim için de güneş doğmuştu artık. Anlamsız kelimeler o an önümde aydınlık bir yol olmuştu. Artık anlamıştım dünyanın en güzel şeyi öğrenmek ve öğretmekti.

Sonra birden kendimi küçücük bedenimle kocaman bir boşluğun içinde buldum. O boşlukta annesiz, babasız, kimsesizdim. Kendimi hasret çukuruna atılmış gibi hissettim. O çukurda gurbetin soğuğu yüreğime vurmuş beni donduruyordu. Bir anda tüm hayallerim, okuma sevgim, öğrenme arzum hepsi yıkılmıştı. Herkese, her şeye korkulu gözlerle bakıyordum. Acaba, acaba diyordum birisi elimden tutacak mı? Bu kadar çaresiz kaldığım bir anda öğretmenim, ışığım olarak donan yüreğimdeki buzları eritmişti. Bu zor anlarımda hayatın hep böyle olmayacağını, bulanık suların durulacağını, zorlukların üstesinden gelmem gerektiğini fısıldadı kulağıma. Dünyanın ışık kaynağı nasıl güneş ise, binlerce minik yüreğin ışık kaynağı da öğretmendi.

Altın gibi parlayan kalpleriyle hayatı o kadar aydınlatırlar ki… Onların sayesinde o aşılmaz duvarları yıkıp tozları silkindik üzerimizden. Bükmedik boynumuzu, geleceği elde ettik. Şimdi söyleyin hanginizin ışığı olmadı öğretmen? Dünyaca ünlü doktorların, bilim adamlarının, mühendislerin hangisi geçmedi öğretmenin elinden. Hangi aydınlanmadı göz kamaştıran bu güneşin altında. Üzerimizdeki kara bulutları dağıtıp bizi ışıtacak güneşlerin doğmasını sağlayan öğretmen… Kim istemez ki onların elinden hiç sönmeden yanan o güçlü meşaleyi alıp taşımayı. Ben çok isterim, binlerce insanı karanlık kuyulardan çıkarıp bir ışık olmayı.

Abdülsamed ÖZBEK

BENİM
CANIM ÖĞRETMENİM

Gerek anne, gerek baba
Onlar kadar yakındır cana
Kırmaz, kızmaz, bağırmaz
Benim canım öğretmenim

Her zaman yanımdadır
Yere düştüğümde içi cız eden
Terleyince soğuk su içme diyen
Benim canım öğretmenim

Bazen de çok sinirlenir
Tatlı serttir, öfkelenir
Ama hemen yumuşayıverir
Benim canım öğretmenim

Ayırmaz bizi evlatlarından
Bize güveni tamdır daima
Hep yanımda hep arkamda
Benim canım öğretmenim

Bizim için çalışır, didinir
Her bilgiyi itinayla öğretir
Yorulmaz, bizleri hep gözetir
Benim canım öğretmenim

Ali EKİZ

Hande Nur DEMİR

Erkan TAŞ

EY İNSANLAR !

Ben herkesin uyum içinde barış içinde yaşadığı herkesin birbirine iyi davrandığı kötülük yapmadığı bir dünyada yaşamak istiyorum. Son yıllarda Müslüman devletlerinin yaşadıkları zorlukları yaşamak istemiyorum. Müslüman'ın Müslüman'a kardeşin kardeşe kurşun sıktığı bir dünya istemiyorum. İnsanların savaş yüzünden doğup büyüdükleri topraklarından kopup başka ülkelerde sığıntı gibi yaşamalarını istemiyorum. Ben herkesin mutlu olacağı şekilde eşit, özgür, adalet içinde yaşamasını istiyorum.

İşte ben böyle bir dünyada yaşamak istiyorum.

Burak Kaan SÖĞÜT

SEN OLURSUN

Sensiz geçen her adımda senli şiirler yazarım.
Kıtalarım, beyitlerim olursun.
Sonra bakmışsın şiirim olmuşsun.
Orhan Veli'den Nazım Hikmet'ten biraz.
Bazen bir tren garında yalnız geçen gecem,
Bazen de özlemini çektiğim yuvam olursun.
Sen olursun; uykum, rüyam, sabahım.
Özlediğimde yağmur olursun,
Gözlerimde sicim sicim yağan
Sonra sen olursun işte,
Ben seni yazar, seni okurum.

Abdülsamed ÖZBEK

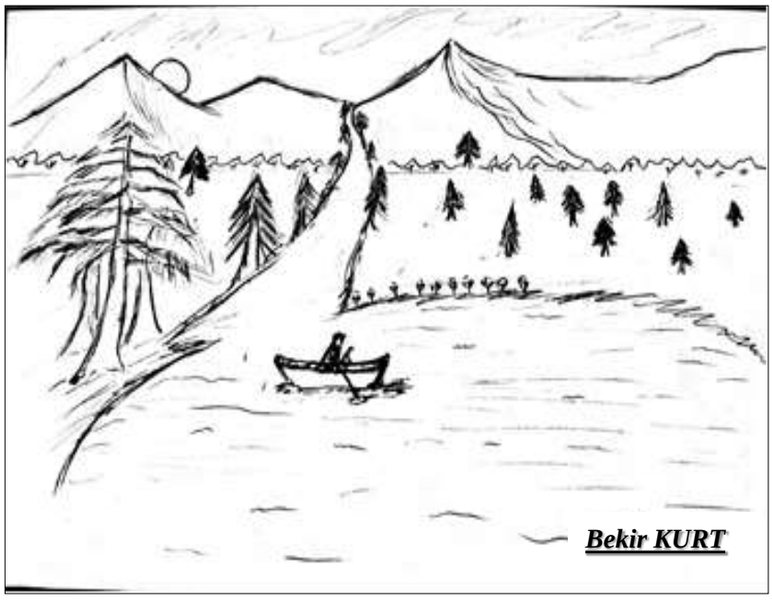

SÖYLESENE AŞK!

Söylesene be aşk, neden aşk acı? Bak göremiyorum onu, onu göremeyince içime bir titreme geliyor korkuyorum be aşk onsuzluktan yalnızlıktan korkuyorum be aşk. Beynim artık oyun oynuyor bana 'o arkanda' diye bir düşünce geliyor biliyorum o arkamda yok ama 'ya arkamda' ise deyip dönüyorum, bakıyorum ve yine aklım sonradan geliyor. Hep sonradan gelir aklım ve yine hüzünle karşılaşıyorum.

Artık ben ben değil o kokuyorum ne kadar inkâr etsem de onun kokusu sinmiş üstüme, ellerime, omzuma en önemlisi de kalbime. Hiç çıkmıyor be aşk, bu koku hiç çıkmıyor kalbimden.

Aldığım her nefeste, attığım her adımda sen varsın her insan kendi kaderini kendi çizermiş ama benim kaderimi sen çizdin, tamam ben bittiğine inandım hadi şu küçücük kalbimi de inandır bittiğine. Ben sana (kalbine) gelirken elimde kalbim ve soyadımı taşıyarak geldim uzun uzun bakamazdım gözlerine uzun uzun bakamadım hiç. İçim titrerdi bakamazdım. Mutluluktan gözlerimin dolması sevinçten ağlamak çok farklı şeylerdi. Neymiş erkek adam ağlamazmış ama bilirim ki sevdiği kadın için ağlayan erkeğin de adamlığına doyum olmaz. Gözünün alamayacağı kalbine sığamayacak kadar çok sevdim ben seni. Bana soruyorlar bir tek sen mi sevdin? Evet, bir tek ben sevdim peki şimdi ne oldu aşk? Neden o yok? Çöldeki toprağın yağmura olan özlemi gibisin aşk. Neden; geldiğinden beri geceler artık karanlık değil? Geceler artık gerçekleri aydınlatıyor be aşk. O her gün içmem gereken su gibi o olmadan olmuyor oluyor gibi gözüküyor ama olmuyor. Senin gelmen için her gece dua ederken şimdi neden senden kaçmaya çalışıyoruz aşk? Neden bizlere acı çektiriyorsun be aşk. Artık her gece gelmen için dua edemiyorum. Neden artık geceleri sadece kafamı tavana çevirip tavanı izliyorum aşk? O an sanki boşluktaymışsın gibi hissedersin içinde 'neden ben' diye bir soru belirir kendini suçlamazsın çünkü kendini suçlarsan bunun sonu ölüme kadar gider. Her şeyin bir sonu olduğunu unutmuşum, insanlar ölümsüz olacak deseler inanırdım ama o senden gidecek deseler inanmazdım. Söylesene aşk ben nerde hata yaptım Söylesene be aşk hayatımı ortaya koyduğum aşkta nerde hata yaptım.

Enes YILDIRIM

GÖZYAŞLARIMLA BEN

Son yaprak da rüzgârın oyuncağı oldu bak
Sen yoksun yine
Hasretin beni benden etmek üzere.
Oysa ne de güzel oyunlar oynayacaktık kadere!

Hatırlıyor musun?
Kızardın hep bana
Ben de suçlu gibi oturur bir kenara
Bakardım sadece sana

Nereden bilirdim o kadar dolduğunu
Bilsem bulup çıkarmazdım
Her an beni yaralayan yokluğunu
Söz vermedik mi birbirimize

Hani beraber gidecektik
Konuşacaklardı ardımızdan
Aldırmayacak, dinlemeyecektik ya
Ne söylerlerse söylesinler arkamızdan

Olsun kızmıyorum sana
Kader oynadı bize oyunu
Sen gittin şimdi buradan görünmeyen diyarlara
Ben de yanına geleceğim günü bekliyorum
Aklımda sen gözyaşlarımla yanındayım ben!

Sami TÜRK

YALAN GURBET

Bağırsam duyan olur mu?
Şu koca deryada sesimi
Çığlıklarım avaz avaz
Bitiriyor beni!

Tadı yok içtiğim suyun,
Baktığım her yüz yabancı
Gurbet bağrımda yanar
Hasreti çok acı

Kazanç yalan Dünyada
Oyalanma belası
Memleketimin toprağı olur mu hiç
Ellerin yaylası

İsterse en güzel yer olsun
Buraya gelmek isteyen
Yansın tutuşsun
Ama biri beni görsün

Bağırıyorum şimdi
Sessiz çığlıklarım
Beni bekliyor
Dağlarım, ovalarım

Ben yazsam hasretimi
Gurbet yalan olur
Yol gözleyenler
Beklemeyi unutur.

Musa TÜRK

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Bodur Köfte'ye Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ
İdris KARAKUŞ
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Harun DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Türkan ÖZDEMİR
GÖRSEL DANIŞMAN
Harun DERİN

OKUL ADRES TELEFON
FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14
ÇUBUK 0 312 837 65 50